

очудя овчарете, които навѣрно щѣха да ма научятъ, азъ се затѣкахъ къмъ рѣчената магазинъ.

„— Наистина ние се нуждаемъ отъ такавъ човѣкъ, като тебе, каза стариятъ сарафинъ, като си мѣстише очилата да ма изгледа по-добре; но ти трѣбва да разбирашъ малко и отъ арабаджилѣкъ, за да можешъ да поправяшъ талигата, когато се чуши. Друга никаква работа нѣма да имашъ, освѣнъ двѣ три магарета, които ти ще гледашъ.

„Отъ трънъ та на глогъ, си помислихъ азъ, и излѣзохъ изъ маазата, безъ да кажа нѣщо. Бѣгамъ отъ овцете, и отивамъ да ставамъ търговецъ, а хората ма удостоиватъ да паса магарета. На другъ единъ дюгенъ, гдѣто бѣхъ отишелъ така сжщо да питамъ за мѣсто, шеговитъ единъ гагаузинъ ми каза, че по-добре сжмъ щель да направя, ако отида на балкантъ и хвана една мечка, която да разигравамъ по градовете. Мѣжду това, вече се мржкваше, а азъ не бѣхъ турилъ нищо въ устатата си, защото нѣмахъ пукната пара. Кжсно вечерята подсмърчахъ на едно кавене; но като наближи да го затварятъ, притѣжателтъ ма покани, не твърде учтиво разбира са, да си излѣза. Тукъ-тамъ изъ тжмнитѣ улици, а че най-послѣ до студениятъ дуваръ на Варненското кале, подъ открито небе, намѣрихъ приобѣжище, гдѣто и прикарахъ нощта. Който е ималъ честта да не ѣде единъ день, може да си въобрази, какъ лѣсно са заспива. Цѣла нощъ, до като се пукне зора, подплашените кучета не престанаха да ма лалтъ. Особенно пакъ имаше двѣ, клѣкнали на заднитѣ си крака, като караулъ, слѣдяха сичките ми движения. Щомъ си мрждяхъ или закашляхъ, тие избучваха и земеха нападателно положение“ (гл. т. I, стр. 52 и 53). Като неможалъ да намѣри работа въ Варна, З. Стояновъ се опжтилъ пѣшкомъ за Русчукъ. Още единъ цитатъ за да се види до какво ниско дередже се намиралъ покойний публицистъ и апостолъ: „като сѣко овчарско чедо, азъ зяпахъ по улицитѣ, гдѣто видѣ нѣщо по-забѣлежително. Въ еврейската чершия, близу до Байраклията джамия, нѣколко еврей, които сѣдаха отпрѣдъ дюгенитѣ си, при които като се приближихъ започнаха да викатъ на нѣкого си да слѣзе, който ужъ се качилъ на джамията. Азъ като неподозрѣвахъ нищо, съ своята овчарска невинность, спрѣхъ са на мѣстото си и захванахъ да глѣдамъ по джамията, да видя немирния човѣкъ; но отъ единъ изъ ближнитѣ дюгени, излѣха на вратѣтъ ми едно те-